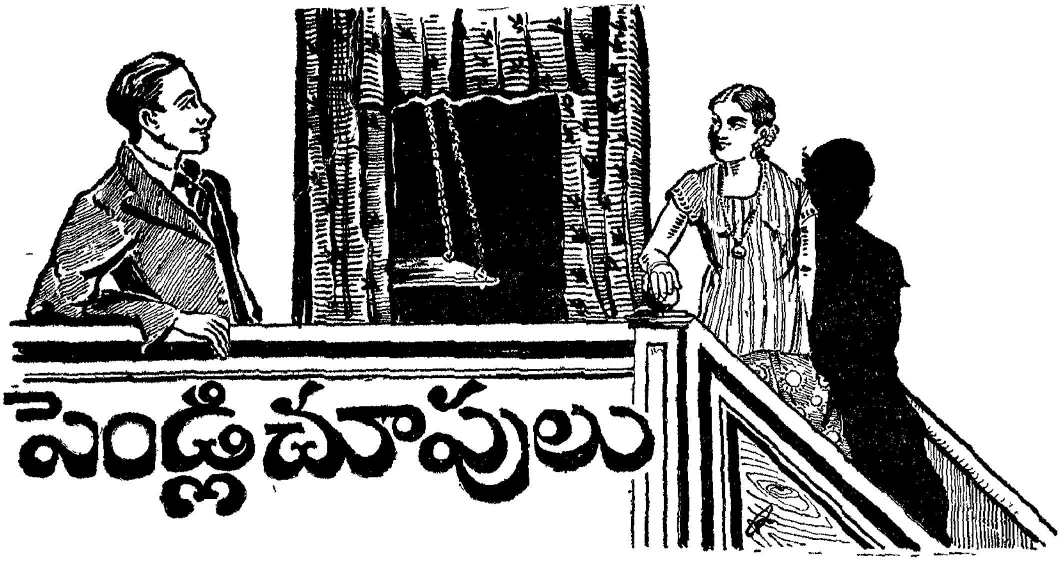

పెండ్లిచూపులు

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

నాకళ్లను నేనే నమ్మలేని వాడల్లే మానాన్న వ్రాసిన ఉత్తరం తిరిగి చదివాను. ఇంకా పొరపాటెందుకూ? నాయిష్టం వచ్చినప్పుడు నన్ను పెళ్లి చేసుకోనిస్తానన్న మానాన్న నన్ను సంవత్సరాది లోపల వివాహం చేసుకో మంటున్నాడు.

ఇట్లాగే ఉంటుంది జీవితం. వాళ్లూ వాళ్లూ శారదా బిల్లును చూపి హడిలిపోయి, బెదిరిన కుందేళ్లల్లే తరతర లాడి, అయిదేళ్ల పిల్లలకూ మూడేళ్ల పిల్లలకూ అందిన కుర్రవాళ్ల కిచ్చి ముడిపెట్టేస్తుంటే చూసి, ప్రేక్షకుడి హోదాలో ఉండి నవ్విన నేనూ అమాయకులో ఒక్కణ్ణి కావడమూ? లేక అపర శ్రీరామచంద్రుడు అనిపించుకున్న నేను ఇవ్వాళ మానాన్న మాట కెదురు చెప్పనా?

మానాన్న, పాపం, ధర్మరాజు. అమిత అమాయకుడు. శారదా బిల్లు నా ఒక్కడికోసమే రాలేదుగదా! నలుగురు ఏం చేస్తే నేనూ అదే చెయ్యవచ్చుగా! ఆయన కది తోచదు. ఒకవేళ తోచినా ఎవరైనా భయపెడితే భయపడిపోతాడు. నేను ముఖాముఖిని మాట్లాడితే నచ్చచెప్పటానికవకాశం ఉంది. కాని ముంచుకొచ్చే పరీక్షలే చూడనా, ఏలూరు వెళ్లి ఆయనతో నచ్చచెప్పి మళ్లీ ఎవరైనా ఆయన మనస్సు తిప్పెయ్యకుండా ఆయనకు కాపలాయే కాయనా?

ఇంతకూ ఈ శ్రీధర నాగభూషణం ఎవడు? ఎక్కడ కాకినాడ, ఎక్కడ ఏలూరు, ఎక్కడి నేను? ఆయన నాకోసం ఇంతదూరం నాలో ఏంచూసి వచ్చినట్టు? అయిదు వేలు-కట్నాలూ కానుకలూ మొదలైనవాటి కింద!......పరులు ఆయన ఇంటిచుట్టూ తీరణాల జనం మాదిరిగా తిరక్క పోయినారూ పేపర్లో ఎడ్వర్టైజు చేస్తే? ఆయన ఇంత దూరం రావాలా? ఇందులో ఏదో కిటుకుందని అనుకోటానికి అపరాధపరిశోధకుడు కావాలా? ఏ అమాయకుడికైనా అనుమానం కలుగుతుంది—పాపం, మానాన్నకు తప్ప!

కిటుకుమాత్రం ఏముంటుంది లెండి! పిల్ల అనాకారి కోతి కావటమో, రజస్వల అయి ఉండటమో—అటువంటి దేదో అయిఉంటుంది. మరి మా నాన్న నన్ను పెళ్లి

పిల్లను చూసి రమ్మంటున్నాడుగా! పిల్లను చూస్తే వెంటనే సమ్మతిస్తామని నాగభూషణం చాలా ధైర్యంగా చెప్పాట్ట. తప్పకుండా రజస్వల అయి ఉంటుంది. లేదా ఆపిల్లను గురించి - అటువంటివి అంద రెరుగుదురుగా! మొగుడు శోభనం కాగానే చస్తాడనీ—అటు వంటివి!

ఏమైనా, నా కటువంటి వాటిలో నమ్మకం లేదు. రజస్వల అయినా నాకభ్యంతరం లేదనుకోండి. కాని పిల్ల అట్లా తోస్తే మా నాన్నకు ఒక్క కార్డు గీకి పారేశానంటే పెళ్లి ప్రయత్నం మానేస్తాడు.

అయిదువేలు కట్నం ఎట్లాగూ అబద్ధమే అయిఉంటుంది. పదివేలని పదిచేతులో పెట్టినా మా నాన్న నోరు మెదిపే వాడు కాడు. ఆసంగతి తెలుసుకుని ఉండాలి నాగభూషణం.

మొత్తం మీద మనిషి చర్య చాలా అనుమానాస్పదంగానే ఉంది...

తీరా ఏమీ లేక పోవచ్చును!...

నేను ఇప్పుడూహించ లేని తిరుగు డేదైనా ఉండ వచ్చును. కానీ! అక్కడిదాకా వెళ్లిన తరవాత కళ్లూ చెవులూ తెరుచుకుని ఉంటే సాధ్యమైనంత వరకు కనుక్కోక పోతానూ?

తొందర పడకుండా మరికొంతసేపాలోచించిన మీదట ఇదే మంచిదని తోచింది. కాకినాడ వెళ్లటమూ, నాగభూషణం ఎత్తేమిటో కనిపెట్టటమూ, మా నాన్నకు "ఇది ఇట్లాగూ, కనక ఈ సంబంధం చల్లగా జారవిడూ!" మని రాసెయ్యటమూ! బస్.

ఈ తీర్మానానికి వచ్చిన తరవాత నాకు దివ్యమైన ఆలోచన తట్టింది. ఏమయినా చెప్పండి, చదివిన చదువెప్పుడూ వృధాపోదు. నేను చదివిన పాశ్చాత్య నవలా రాజాలు ఈనాటికి నాకు ఉపయోగానికి వచ్చినాకు తట్టిన ఆలోచన ఏమిటంటే—నేను నేనుగా వెళ్లే కంటె మరొకడుగా వెళ్లితే?...ఏమంటారా? సాక్షాత్తూ వరుడే పిల్లను చూడటానికి వస్తున్నాడంటే ఎట్లాగైనా నాగభూషణం జాగ్రత్తతో ఉంటాడు. నాపని, సిద్దన్న రానూ వచ్చాడు వెళ్లనూ వెళ్లాడన్నట్టవుతుంది. కొంచెం దూరాలోచన కలవాడు "వచ్చావా? రా, నాయనా! ఇదుగో ఇదీ తిరుగుడు!" అన్నట్టుగా నాముందు బయట పడిపోతాడా? ఏం దాచి పెట్టాలో తెలిసినవాడు నాగభూషణం, ఎక్కడ చూడాలో తెలియనివాణ్ణి నేనూ! కనక నేను మారుపేరు పెట్టుకు వెళ్లటం తప్పని సరి. ఎవడో వచ్చాడంటే ఎట్లాగైనా వాళ్లు ఏమరుపాటున నాకు దొరికి పోవటానికి అవకాశం ఉంది. అప్పటికీ నేనేమీ కనిపెట్టలేక పోతానూ? అప్పుడు నాతప్పేమీ ఉండదు. కాకపోతే పెళ్లి తప్పించటానికి ఏదో లేని పోని కారణం ఏదైనా సృష్టించవలసి వస్తుందేమో!

"మా నాన్న నాకు ఉత్తరం రాశాడు. నేను ఇక్కణ్ణించి కదలటం అసంభవం. ఫలాని శుక్రవారం నాలుగు గంటల బండిలో నా స్నేహితుడు శివరామయ్య కాకినాడలో దిగి పిల్లను చూస్తాడు. వాడి సమ్మతే నాసమ్మతి," అని నాగభూషణం గారి కొక ఉత్తరం రాశాను.

ఆ ఉత్తరం పోస్టులో వెయ్యగానే నాకు ముచ్చెమటలు ప్రారంభమైనై. నిషామీద కుప్పిగంతులు వేస్తుండగా అకస్మాత్తుగా నిషా దిగిపోతే ఎట్లా ఉంటుందో నాసంగతి అట్లా అయింది. ఒకలక్ష సందేహాలు నన్నావరించుకున్నై. నాఫోటో నాగభూషణంగారు చూసి ఉంటే? (పదిహేనేళ్ల క్రితం తీయించిన దనుకోండి!) ఆయన కెవరైనా నన్ను వర్ణించి ఉంటే? నాకు తెలియకుండా కాలేజికి వచ్చి ఆయన దూరాన్నించి నన్ను చూసి పోయిఉంటే? గట్టిగా దవడ కొరుక్కున్నా. అనుమానాలు రావటం మానలేదు. ఆయన ఇంటో నన్నెరిగినవాడెవరైనా తటస్థపడి "ఏంరో, కృష్ణా!" అంటే?... నిజంగా ఈసంబంధం కలిసి నేనే పెళ్లికొడుకు నంటూ బయట పడాలి సొచ్చినప్పుడు నన్ను చూసి వాళ్లంతా ఏమను కుంటారు? వెధవ్వి నవలల్లో జరగాలిసిన పన్లు జీవితంలో చెయ్యట మేమిటి?

ఆ స్వాయంత్రమే ఒక చిత్రం జరక్కపోతే నేనేదో విధంగా ఆత్మహత్య చేసుకునే ఆలోచనల్లోనే ఉండేవాణ్ణి!

దేవుడల్లే మా సూర్యం గాడు నాదగ్గిరికి బెనర్జీనోట్సు న్నయ్యా అంటూ వచ్చాడు. వాణ్ణి కూచోబెట్టి "ఏంరా, మీది మొదటినించీ కాకినాడేనా?" అన్నా

"కాకపోతే ఏం? నేను ఆవూరును గురించి ఏంకావా లన్నా చెబుతాను. రానీ!" అన్నాడు.

ఎస్. నాగభూషణం. ఎవరాయన?"

"ఏ? యస్. నాగభూషణం య్యాస్. నాగభూషణం కాదుగద!"

"నీకు వాణ్ణిగురించి తెలిసిందంతా చెప్పుకురా!"

"వాడేమిటి, డామ్‌స్కాండ్రల్! వాడి పేరు వింటే పంచమహాపాతకాలు చుట్టుకుంటై."

"పంచమహాపాతకాలే! స్కాండ్రలా?"

"వాడేమిటి, తలలు మార్చేస్తాడ్రా! వాడికి ప్రాక్టీ సేమిటుందీ? వెధవ ప్రాక్టీస్! పైసంపాదన లక్షలు గడించాడు. ఖూనీలుచేసే రకం వాడు."

"ఆఁః!" అన్నాను, మరీ అంత అతిశయించి చెప్ప వద్దన్నట్టుగా.

"ఏమిటి? వాడొక్క మర్డర్ కేసులోకూడా ఇన్వా ల్వ్ కాలేదు, చూశావో లేదో!"

"దానికేమిటి? నేనూ కాలేదు!"

"డామిట్! వాడు చేసిన హత్యల్లో వాడిన్వాల్వ్ కాలే దన్నాను."

"డామిట్! నువ్వుచెప్పే మాటలు నా ఆలోచన రేపుతూన్నవి!...అయితే అతగాడి సంతానం?"

"వాడి ప్రైవేట్‌లైఫ్ నన్ను అడక్కు. అది నాకే కాదు, కాకినాడ బస్తీలో ఎవరికీ తెలియదు. అయినా నువ్వడిగినంత వరకూ చెప్పగలను. ఒక ఆడపిల్లా, ఒక నెలల పిల్లాడూ ఉన్నారు. మధ్య ఒకరిద్దరు పిల్లలు పోయినట్టు జ్ఞాపకం."

"పిల్లకు పెళ్లయిందా?"

"కాలేదు"

"ఎన్నేళ్లుంటై?"

"ఉండవూ పదో ఎన్నో?"

"ఇంకా ఒకటి రొండేళ్లు—"

"ఎబ్బే! మా శశికే పదకొండో ఏడు రాలా!"

వాళ్ల శశికి పదకొండో ఏడు రావటానికీ నాగభూష ణం కూతురు సమర్తాడటానికీ కలసంబంధం నాకు సూర్యం అనుకున్నంత సులభంగా బోధపడక పోయినా, నాగ భూషణం కూతురు రజస్వల కాలేదని నమ్మ గలిగాను.

బెనర్జీ తీసుకుని సూర్యం వెళ్లాడు వానకురిసి పోతున్న మబ్బుల్లే.

అంత వాడా నాగభూషణం? వాడిదగ్గిరికి విగ్ పెట్టుకు వెళ్లినా తప్పులేదు!

నేను కాకినాడ స్టేషను బయటికి అడుగు పెట్టానో లేదో, ఒక దీర్ఘకాయుడైన పెద్దమనిషి నన్ను సమీపించి "తమరేనా శివరామయ్యగారు?" అని ఎంతో వినయ విధేయతలతో ప్రార్థించాడు.

"తమ రెవరు?"

"నేను నాగభూషణం గారి భావమరిదిని. వారిచెల్లెల్ని నాకిచ్చారు,"

"బండికి వెళ్తారా?"

"లేదు లేదు! తమకోసరమే వచ్చాను. పోదాం రండి. మనబండీ సిద్ధంగా ఉంది!"

అనుమానించటం మొదలు పెట్టిన తరవాత అంతా అనుమానంగానే ఉంటుంది. నేను లేనినీడను చూసికూడా దడుసుకోటానికి సిద్ధంగా ఉన్నానుగా! అందుచేత ఈ వార్త వినగానే ఎవరో శివరామయ్య కెందుకో ఇంత గౌరవం అనుకున్నాను. ఒక్కటే ఉద్దేశం పొడకట్టింది. ఈ శివరామయ్య కాకినాడ పురవాసుల దగ్గిర్నించి ప్రైవే టుగా నాగభూషణం గారిని గురించి తెలుసుకోటం ఏ కారణం చేతో నాగభూషణంగారికి ఇష్టంలేదు. షేమ్!

ఏర్పాట్లన్నీ బందోబస్తుగానే ఉన్నై. నేను ఉత్తరం వ్రాయడం నాకే మేకయింది. రాయకపోతే అదో దుగ్ధగా ఉండేది. పెళ్లి పిచ్చా సామెతయింది. కానీ ఇద్దరమూ బండిలో ఎక్కాం. బండిసాగింది.

"తమ నామధేయం?" అన్నాను.

"వెంకటేశ్వర్లు."

ఆయన వాలకం చూస్తే ఆయనకు నాతో సంభాషించాలని ఉన్నట్లు లేదు. నాకు మాట్లాడేటందు కేమీ కనపళ్లేదు.

ఆయన చాలా ఎత్తుగా, బక్కపలచగా, పచ్చగా, బీదగా, ఉన్నంతలో పూర్వకాలపు సాంప్రదాయం కలవాడల్లే ఉన్నాడు. నేనెప్పుడాయన వంక తిరిగినా ఆయన నావంకే చూస్తుండటాన్ని బట్టి ఆయనా నన్ను గురించి ఆలోచిస్తున్నాడేమో ననుకున్నాను.

బండి అకస్మాత్తుగా ఒక మలుపు తిరిగి ఆగిపోయింది. ఇద్దరమూ బండిదిగి ఎదురుగా వున్న ఇంటో ప్రవేశించాం. చుట్టూ చాలా ఎత్తయిన ప్రహారీగోడలు—లోపల హత్యలు జరిగినా బయటివాడికి తెలియకుండా! లోపల రెండంతస్తుల మేడ. ఇల్లు కట్టినవాడు భోగి. డబ్బుఖర్చుకు వెనకాడే వాడుకాడు. అల్లుడి కట్నంకింద అయిదువేలు విసిరి పారెయ్యగల ధీరుడే ననుకున్నాను, అతివాసీలూ కుర్చీలూ మొదలైనవి చూసి.

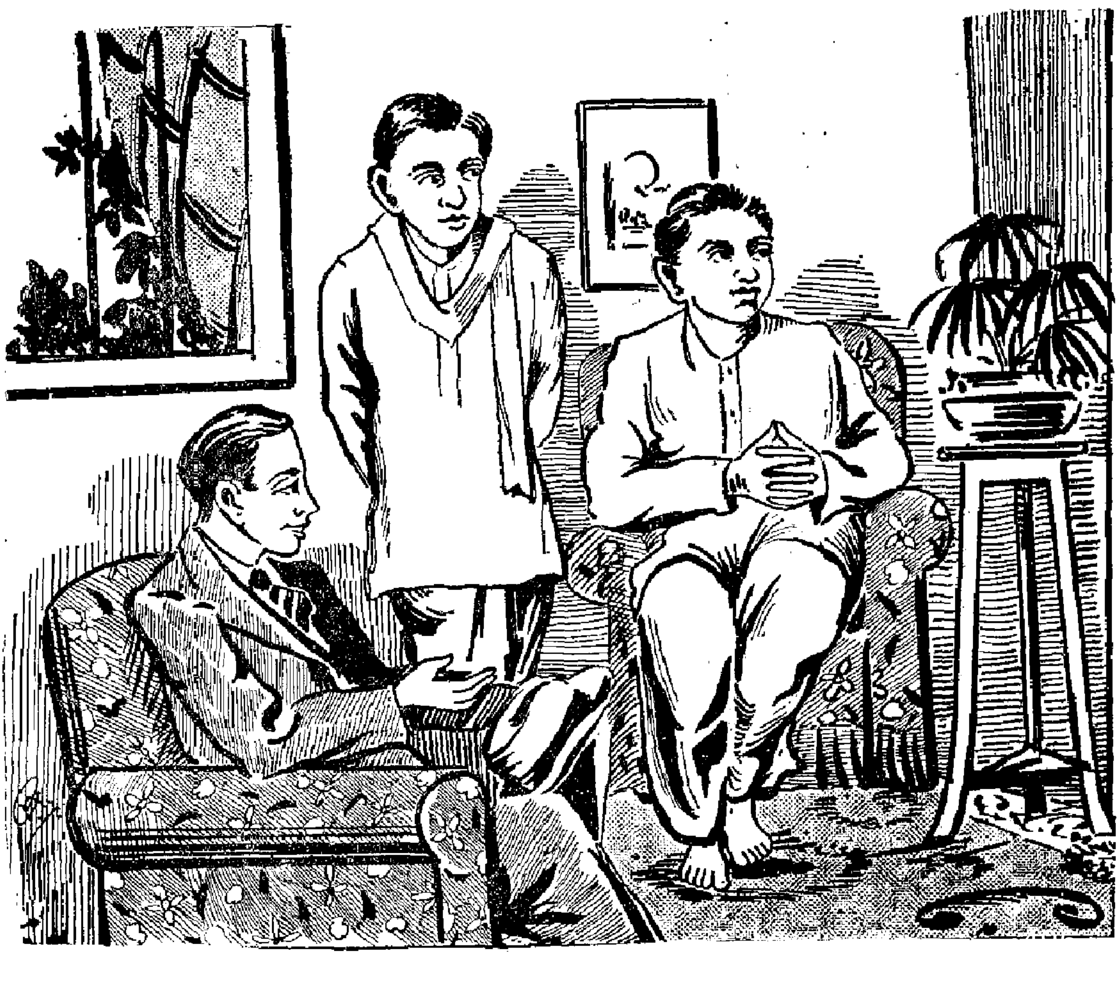

నన్నొకగదిలో కూర్చోపెట్టి వెంకటేశ్వర్లుగారు మాటా పలుకూ లేకుండా లోపలికి వెళ్ళాడు. ఇంత సంపన్నుల ఇంటల్లుడింత దరిద్రుడెందు వల్ల అయివాడు? ఒకప్పుడు వెంకటేశ్వర్లుగారు కల వాడై ఉండవచ్చు. లేదా ఒకప్పుడు నాగభూషణం దరిద్రుడై ఉండవచ్చును.

ఇప్పుడు నాదగ్గిరికి నాగభూషణం వస్తాడు కాబోలు, గుర్తుపడితే, "నేనే వచ్చాను తెరిపి చేసుకుని అనగలను. గుర్తు పట్టకపోతే శివరామయ్యనే. గుర్తుపట్టి చెప్పకపోతే?—చావనీ!...ఒకర్నొకరు నిలవదీసుకోటమే జరిగితే నాగభూషణం ఒక ప్రశ్నకు నేను దణువు వెయ్యగలను.

ఇంతలో ఒక పొట్టి నల్లటి గుండ్రటిమనిషి ఈ చెవు నించి ఆ చెవుదాకా నవ్వుతూ నాదగ్గరికి వచ్చి ఒక కుర్చీలో కూచున్నాడు.

వెంకటేశ్వర్లు గారికి ప్రతిసృష్టల్లే కనపడ్డా డీయన. ఆయన పొడుగూ, ఈయన పొట్టీ, ఆయన తెలుపూ, ఈయన నలుపూ, ఆయన గాంభీర్యమూ, ఈయన ఇకిలింపూ—ఇంకెక్కడో తేడా బయట పడవలసి ఉందనుకుంటుండగా ఈయన లొడ లొడా వాగటం మొదలు పెట్టాడు.

"అయితే తమరు శివరామయ్యగారా? చిత్తం! మా అన్నగారు, చూశారా? తీరా తమరు విజయంచేసే సరికి గ్రామాంతరం వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఇందుకు వారు బహునొచ్చుకున్నారు. కాని వారులేని లోపం మిమ్మల్ని బాధించరాదని మనవి చేస్తున్నాను. పెళ్లికొడుకే వచ్చి పిల్లను చూసుకుంటే బాగుండేది. మేంకూడా పిల్లవాణ్ణి చూడగలందుక్కాదు సుమండీ. మాకటువంటి పట్టింపు లేదు. మరికొంతమంది అలా అనుకోరు!"

వెధవ! నన్నెక్కిరించట మది.

"తమ నామధేయం?"

"హనుమంతరావు. మరి పిల్లను పిలిపించనా? బావగారూ! వెళ్లి అమ్మాయిని తీసుకురండి."

గది బయట తారట్లాడుతూ ఉన్న వెంకటేశ్వర్లు గారు లోపలికి వెళ్లాడు ఆయన వెళ్ళగానే హనుమంతరావు నన్నుగురించి అడగటం మొదలు పెట్టాడు. శివరామయ్యను గురించి నాకేమీ తెలేదు చెప్పటానికి! అంత వాగుడుగాణ్ణి నేనెక్కడా చూళ్లేదు. కాని ఆవాగుడే నన్ను రక్షించింది. ఆ ప్రవాహంలో ఏ ప్రశ్నకు సమాధానం వస్తున్నదో దేనికి రావటం లేదో కూడా హనుమంతరావుకు పట్టలేదు.

వెంకటేశ్వర్లు పిల్లతో ప్రవేశించాడు.

ఆ పిల్లను చూడగానే నాలో కలిగిన మార్పు వర్ణనాతీతం. నేను సీరియస్‌గా పెళ్లి చూపులకు వచ్చినవాణ్ణయిపోయినాను. అంతవరకూ మనిషివేషం ధరించి వచ్చిన నక్కల్లే కనపడుతున్న హనుమంతరావు నా

కాబోయ్యే పిన మామగారైనాడు. నాగభూషణాన్ని గురించిలోకం చాలా దురభిప్రాయ పడుతున్నట్టు స్పష్టమయింది. ఈ గందరగోళంలో నా ప్రస్తుతపు పేరు శివరామయ్య అనే మాట ఎందుకు మరిచిపోలేదో నాకే తెలేదు.

" నీ పేరేమిటమ్మాయి ?" అన్నాను.

ఆ పిల్ల ఒక్కరవ్వ అనుమానించినట్టు కనబడి " సత్యవతి " అంది.

" నువ్వేం చదువు కుంటున్నావు ?"

" ఎనిమిదో క్లాసు " మళ్లీ అదే అనుమానం.

" ఎక్కడ చదువు తున్నావు ?"

" ఈసారి సత్యవతి పినతండ్రివంక చూస్తూ సమాధానమే చెప్పలేదు.

ఒక్క అరనిమిషం చూసి హనుమంతరావు " ఎక్కడ చదువుకుంటున్నావో కూడా చెప్పలేవుటే, పిచ్చిదానా ?" అన్నాడు.

" ఆడపిల్లల బళ్లో ! " అంటూ సత్యవతి హనుమంతరావు వంక చురచురా చూసింది. చక్కనమ్మ నిక్కినా అందమే.

సెక్యూరిటీ అనేది మనుష్యులను ఎంత అజాగ్రతలో పడేస్తుందో వాళ్లచేత ఎంత అవివేకమైన పన్లు చేయిస్తుందో అనేకమంది చూపారు. సత్యవతి నాభార్య అవుతుందనే నమ్మకం కలగగానే నా ఆలోచననా శక్తి నిద్రపోయింది. లేకపోతే నేనప్పుడే సందేహించి ఉండవలసింది—ఇంత కట్నంతో ఇంత చక్కని చుక్కను ఇచ్చెయ్య దలుచుకున్న తలలు మార్చగలవాడు నన్ను వెతుక్కుంటూ అంత దూరం ఎందుకు రావలిసొచ్చింది. ఇదంతా కాక పిల్లవంటిన నాలుగైదువేల కిమ్మతు నగలూ రవ్వలూ కనిపిస్తున్నై. నాకా విమర్శే ఉంటే నాకనుకూలంగా కనపడ్డ ప్రతి విషయాన్ని గురించి నే ననుమానించి ఉండే వాణ్ణో.

ఇంతకూ సత్యవతిని చూడగానే నామతిపోయింది. నే నింకోమనిషినై పోయినాను. నేను హనుమంతరావు వంక తిరిగి " ఇక చాల్లెండి. నేను వచ్చినపని జయప్రదమైంది ! " అన్నాను.

" పిల్ల ఎలా ఉంది ? "

" బాగుంది. చేసుకోమని మా వాళ్లకు గట్టిగా చెబుతాను "

" చిత్తం ! చిత్తం !...ఇక నువ్వు అమ్మ దగ్గిరికి పోవే, పిల్లా... మరి నేను కొంచెం కార్యం గట్రా చూచుకో వెళ్లాలి. తమరిలా పైకి వెళ్లండి. చల్లగాలి వస్తుంది... బావగారూ, మన మిలా బజారుకు పోదామా ? "

నేను హనుమంతరావు చూపించిన దారినే పై అంతస్తుకు వెళ్లాను. అక్కడ ఒక విశాలమైన హాలుంది. ఒక ఉయ్యాల బల్లకూడా ఉంది. స్వతంత్రంగా నేను దానిమీద విశ్రమించాను.

అయిదు నిమిషాలైనా గడిచిందో లేదో మెట్లమీద చిరు చప్పుడయింది. కాస్సేపటికి సత్యవతి అక్కడికి వచ్చింది. ఆమె నన్ను చూసి మళ్లీ దిగిపొయ్యే ప్రయత్నంలో ఉండటం చూసి ఆమెను పేరుపెట్టి పిలిచాను.

సత్యవతి మొహంలో కేవలం సౌందర్యమే కాక ఒక విధమైన తెలివితో కూడుకున్న కళా జంకులేని తనమూ ఉన్నై. ఆ రెండూ లేకపోతే అసలు సత్యవతి సామాన్యపు పిల్ల మాదిరిగానే ఉండేదేమో.

ఆ పిల్ల నా దగ్గిరికి వచ్చి నిలబడ్డది.

" ఏం, సత్యవతీ ? నువ్వు మరి కాబొయ్యే మొగుణ్ణి చూసుకున్నావా ?"

" నన్నా పేరుపెట్టి ఎందుకు పిలుస్తారు ?"

నేను నిర్ఘాంత పోయి " ఏం ? నీపేరు సత్యవతి కాదూ ? " అన్నాను.

" కాదు నాపేరు సీత."

" అయితే సత్యవతి అని ఎందుకన్నావు ఇందాక ?"

" అనకపోతే మా మామయ్య చంపుతాడని !"

" ఎబ్బే ! వెంకటేశ్వర్లుగారు చాలా—"

" ఊఁ హనుమంతరావు మామయ్య. వెంకటేశ్వర్లుగారు మా నాన్న."

అప్పటికే నన్ను చాలా వరకు ఆవరించిన బుద్ధి మాంద్యం వల్ల నా కా పిల్ల మాటలు చప్పున అర్థం కాలేదు. కాని జరిగిన మోసం అర్థంకావటం మొదలు పెట్టిన తర్వాత చెప్పరాని ఆశ్చర్యం కలిగింది. అవును! అయిదువేలు చెప్పి ఏ వెయ్యో య్యిట్ట చెప్పటానికి నాగ భూషణం ఏనాన్న అమాయకత్వం ఆసరా చూసు కున్నాడో ఆ నాన్న అమాయకత్వమే ఆసరాచూసు కుని తన కూతుర్ని చూపించటానికి మారుగా తన చెల్లెలి కూతుర్ని చూపించాడు! ఎటుబోయి ఎటువచ్చినా తనమీది కే మీ రాకుండా, అన్నిటికీ ఉన్నాడుగా పాపాల భైర వుడు, హనుమంతరావు మీదికి నెట్టేందుకు వీలుగా తను తప్పుకొని తనస్థానే తమ్ముణ్ణి ఉంచాడు. పన్నుగడ చాల తెలివిగానే ఉంది ఉన్నంతలో. ఇంతకూ సీత సహాయం లేకపోతే నేను వాళ్ళవలలో పడవలసిన వాణ్ణే. ఆపిల్ల ధైర్యసాహసాలను వాళ్ళు సరిగా గ్రహించలేదు. అటు వంటిది భార్యకావటం మగవాడి కెంత అదృష్టమో నే నిప్పుడు బాగా తెలుసుకోగల స్థితిలో ఉన్నాను.

"అయితే సత్యవతి అంత అనాకారి కోవా?"

"కాదు, పాపం. వెర్రిబాగులది, ఉత్తపిచ్చిది."

"మరి మీనాన్న ఈఏర్పాటు కెల్లా ఒప్పుకున్నాడు?"

"మేం చాలా దరిద్రులం. మానాన్న మాపెద్ద మామయ్యకు చాలా బాకీపడ్డాడు. ఆయన ఈ సహాయం చేస్తే అదంతా వదిలేసి నాపెళ్లికూడా చేస్తానన్నాడు."

"ఎవరి కిచ్చి?"

"తన గుమాస్తా కిచ్చి?"

"చేసుకుంటావా?"

"నాయిష్టమా?"

నేను కాస్సేపు యోజించాను.

"నిన్ను మీనాన్న మరొకరికి చేస్తే మీమామయ్య తనకియ్యాలిసిన డబ్బుకోసం తొందర పెడతాడా?"

"ఏం తొందర పెట్టటానికైనా మానాన్న కేముంది? గర్భదరిద్రుడు."

"అయితే నీపెళ్లి నే చేస్తాను, సీతా! ఇష్ట పడతావా?"

"నాకేం తెలుస్తుంది? అటువంటివి తల్చుకుంటేనే నాకు భయం వేస్తుంది!"

సీతను చూసి జాలి పడ్డాను.

"నావంటి వాణ్ణి చేసుకోటానికి భయమెందుకు? నాకు పెళ్లి కాలేదు. అసలు నాకే పెళ్లికావలసింది. ఇందులో ఏదో మోసం ఉందని అనుమాన పడి మారు పేరుతో వచ్చాను. నిన్ను చూశాను. నువ్వు నాకు నచ్చావు. నేను నిన్నే చేసుకుంటాను. ఏం?"

సీత ఏమి సమాధానం చెప్పలేదు. ఏం చెబుతుంది?

"రాత్రి బండికి బహుశా నావెంట మీనాన్నగారు రావచ్చును. ఆయనతో అంతా మాట్లాడతాను. నీకిష్టం లేకపోతే ఆయనతో చెబుతావా?"

"నే నాయనతో ఏమీ చెప్పను. మీతో మాట్లాడా నంటే నన్ను మా మామయ్య బతక నివ్వడు."

సీతకు నన్ను చేసుకోటం ఇష్టమే నని ఎట్లాగైనా చెప్పిద్దామని పుట్టింది నాకు

"అయితే, నన్ను చేసుకోటం నీకిష్టం ఉందీ లేందీ నాకు తెలేటంఎట్లా?"

"అంతమాత్రం కనుక్కోలేని మందమతో?" అన్న ట్టు సీత నావంక చూసి అకస్మాత్తుగా "మా చిన్న మామయ్య వచ్చినట్టుంది!" అంటూ కిందికి పరిగెత్తి పోయింది.

మీకు కావలసిన చక్కని స్వదేశీ సిల్కు యుడుపులు, గుడ్డలు, పలువిధములైన చీరెలు, జాకెట్టు రకములును,
కేశవరామ్ అండు కంపెని,
1/287 ఎస్ప్లనేడ్ రోడ్డు, మద్రాసులో దొరకును.